

per Podberšič

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via G. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franco Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine v širini enega stolpa L. — 30, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

„Brezposelni Leader“ Republike išče službe.

RADIČ: „O Ke-mal, Ke-mal! Sprejmi me v svojo službo, da ti notanovim... „Republiko“!“

KEYAL: „Prav rad, ... samo priteči mi prej potrdilo od svojega kolega Luciferja, da si sposoben tudi za „Marhija““

V ŠOLI.

Učitelj: »Kje so jabolka bolje hranijo, na suhem ali na mokrem kraju?«

Učenec: To je odvisno od števila otrok, ki so pri hiši.«

»ČIST«.

Enkrat sem stal blizu Cirknice na deželni cesti. Proti meni je prihajal mlad mož.

»Dober dan«, je pozdravil v ljubljanskem narečju.

»Dober dan. Odkod pa prihajate?«

»Iz Ljubljane. Čist iz Ljubljane sem prikorakal.«

»Vi ste prvi.« sem rekel. »ki je prikorakal iz Ljubljane čist.«

Tujec me je potem lovil s palico, a me ni ujel.

BRZOJAVKA.

Trnovo, 7. februarja (zakasnelo.)

Danes je zaznamovala politična opazovalnica potresa močan sunek. Škoda je ogromna in se ne da še pregledati, ker se med tem pojavljajo neprestani sunki. Ugotavlja pa se, da leži na tleh večje število štorov ter glavni »stolec« v Trnovem je obrnil noge navzgor in preklenilo se je več malih »stolčkov«. Veliko škodo je tudi povzročil potres v hlačah, na zadnji strani.

DOBRO IZKUPILA.

Dva postopača (kmetu, ki seje na njivi): »Oče, vi sejete, midva bova pa vživala.«

Kmet: »Že mogoče, saj ravno sejem konoplje — za vrv.«

ZAMUJENO.

Zagovornik (proti sodni komisiji). Polagam na srce, da bi tega obtoženca sodili, ker je svota, katero je ukradel, veliko manjša nego ona, ki jo je pustil ležati v nabiti listnici.

Obtoženec: (Se spusti v jok).

Sodnik (proti obtožencu). Čemu ste tako žalosten?

Obtoženec (žalostno): Ker nisem zapazil nabito listnice.

NOV ODZDRAV.

Briká s kratkim krilom, prekročevalka s sadjem mimoidočemu župniku: »Dober večer.«

Odzdrav: »20 cm daljše krilo!«

MATLOV:

Red.

Humoreska.

Kdor je bil že v kakem uredništvu, je gotovo opazil na pisalnih mizah razmetane rokopise, knjige, časnike, svinčnike, držala itd. razmetane vse povprek. Navada je že, da ima urednik noč in dan svojo pisalno mizo v največjem neredu, kar pa pomeni zanj vsestranski red. Le na ta način se mu posreči najti ob vsaki priložnosti stvar, katero išče. Nad mojo pisalno mizo sem obesil velik lepak z besedilom: »Uljudno se prosim držati nered«. Napisal in namenil sem ta letak moji hišni gospodnji, ki je copatala ves božji dan s čunjo v roki po sobah in moštovju. Toda moj letak je zgrušil svoj cilj. Ko sem prišel v sobo, našel sem vse pospravljeno. Knjige so ležale po teži in velikosti, da celo po barvi skupaj ena na drugi, papir vložen po quartu in osminkl, časopisi po datumu, pisma pod kamnito utežo, prav na vrhu račun krojača, ovratnica lepo vložena v škatlji, kjer imam navadno »kontrabant« tobak. Tobak pa je bil za zlodja v mošnji, kjer imam po navadi moje borne litce. Dobro, da sem bil »suh«, in da teh nisem imel, ker ne bi stavil glavo, da bi jih nesla v Ljubljansko kreditno banko. »Gospa«, sem skoro z jokom zastokal nad njo, »čemu ste zopet iz mojega nereda napravili nered?« Užaljena je bila, kajti kakor vedno, ni ona nič, pa prav nič premaknila. Le nekoliko je obrisala prah. To pa mora biti in vse stvari, knjige, papir, časnik je rekla, da je postavila zopet na svoje mesto. Samo malo reda sem napravila in sicer radi nerednosti. Zaškripal sem nekoliko s zobmi, toda ne preglasno, ker se v teh časih težko pripravno sobo dobi. Vdan v božjo voljo sem vstopil v sobo, ter skušal zopet ureden nered v red

spraviti. Po trudapolnem pol-dnevu sem zopet toliko vredil, da sem zamogel knjigo, ki sem jo rabil vsak hip potegniti izpod zofine blazine, in vedel sem tudi, da žico za fajfo čistiti vsak trenutek najdem v kahli za rožo.

Gospodinja ni rekla nič, ampak njene oči so jasno govorile: »svinjski hlev«. S tem sem bil ugotovljen, da je vojna med nama vnovič napovedana. Tri dni sem bil doma, ter pisaril pri mizi kakor črna mrha. Jedel sem pri pisalni mizi »suh« roba, in spal pred mizo v naslanjaču. Konečno sem moral pa vendar zapustiti mizo, ker sem imel nujno opravilo v tiskarni pri »šefu«. »Gospa«, sem zaprosil in se pri tem z najponižnejšo mimiko držal, »prosim Vas prav lepo, ne pospravljajte nič na moji mizi, saj jaz ne čtam knjig po velikosti, in tudi ne pišem na papir po formatu«. Jaz mislim, da bolj ljubko in gljivo niti na grobu ne bi mogel govoriti. Gospodinja pa je dvignila preprčevalno svoji koščeni roki proti nebu in zaklicala: »Ja ti moj večni Bog, kaj pa vendar mislite! Saj se nisem še nikdar ničesar dotaknila, še manje Vaše pisalne mize. Niti papirčka ne oremaknem, marveč pustim ležati, kakor leži«.

Tedaj sem vedel: »Zaigral sem!« Šel sem najprej v cerkev, ter daroval dve sveči Sv. Antonu, patronu za izgubljene stvari, da bi razsvetlil mojo gospodnjo. Ko sem se pa vrnil domov, sem našel knjige zložene ono vrhu druge kakor opeko, papir po formatu, peresa v lončku za sipo itd. Zavedajoč se krivice, mi je šla gospodinja s pod nog in vrhu tega sem jo z vsem strdom pogledal in zaškrtal korajžno s zobmi. Ona pa je pohlevno omenila: »Izgleda takoj nekaj drugače, ako je malce obrisano«. Moj pogled je bil tožba in obtožba zmešan z obupom.

Kaj sem hotel? Prišel sem v-

novič iz novega nereda spravljati v stari red. Gospodinja pa je smehljaje dejala. Moj Bog, Vam bi se jako slabo godilo, ako bi se Vam malce reda ne držalo. Jezno sem pograbil za uredniške škarje, na kar jo je vendar pobrisala. Po preteku enega dneva pa sem imel svojo kramarijo zopet v redu. Nato sem kupil železne pasti in strelne kapselce za plašilo. Postavil sem vse skupaj na mizo, dobro vedoč, da se gospodinja sedaj res ne bo »ničesar« dotaknila. Vrhu tega sem še napisal z velikimi okroglinimi črkami, da bi bolj imponiralo: »Pozor, smrtna nevarnost, pasti in bombe«. Odšel sem s zavestjo, da bom to opt odnesel zmaglo. Ko pridem domov, mi je prišla gospodinja s čisto mirnim licem in obvezano roko nasproti in pravi: »Pasti za mišji lovč sem nesla v klet kamor spadajo, a po mizi sem samo malo pobrisala«. Jaz sem dobro vedel, kaj se pravi pri njej malo obrisati. Uvidel sem, da sreča ni na moji strani in zato sem kar glasno zarjul, kakor zadeta žival in zopet pričel spravljati v star tir na novo uredjeni nered. Okrog mize pa sem napeljal električno žico in spustil ves tok. Takol

Ko pridem vnovič domov, sem našel knjige po barvi in velikosti zložene eno na drugi, papirje po formatu in poleg mize električnega »monterja« z gumijevimi rokavicami in kleščami v rokah, ki je puht žico od mize. »Saj vem«, sem dejal z mrtvaškim glasom, »Vi ste samo malo pobrisali«. Ko sem bil sam, sem se v mojem obupu z ovratnico na kljuko okna obesil. Vse mora imeti svoj konec in jaz sem bil gotov da sem svojo igro zaigral. V močni omedleveci sem bil odrezan in ko sem se le malce zavedel, je bil moj prvi pogled na mojo pisalno mizo. Knjige so bile zložene po barvi in velikosti, moja ovratnica je ležala v škatlji in gospodinja je stala pred mizo ter brisala zadnje rokopise na osminkskem papirju in jih zlagala enega vrhu drugega. Potem pravi prijazno: »Snela sem Vas s kljuke. Dotaknila se nisem ničesar. In še to samo zaradi reda. Takoj drugače izgleda, ako se v postelji umrje. Jaz sem samo okno malce obrisala od prahu«. Obupal sem popolnoma. Moje upanje je edino še v večnosti, kjer se ne briše prahu.

PRI NOGOMETU.

Ona: (vsiljivemu kavalirju): Oh... kako bi si želela, da bi bil vi onale žoga.

On: (ognjevito): »To je zelo laskavo od vas. Ali smem vprašati zakaj si to želite?«

Ona: Da bi vas mogla slično breniti od mene!

KJE IZPREMENE KRAVA SVOJ SPOL?

V idrijski klavnici; tam postane iz vsake krave vol.

ALI VEŠ KAJ JE PLEŠA?

Pleša je konfiscirano po glavje iz knjige razkošnega življenja.

IZ VRHA.

Vrhovcem Čuk si dobro znan, kol'ko krat že pel si nam. Če prav raztresena je vas smo vendar čuli vsi tvoj glas. So punce našo to sklenile, da bi ti perje populile, če boš opikal jih še kdaj, le pazi čuk se dobro zdaj. Tudi fantje govorijo, da gorje, če te dobijo. Jaz ti dajem dober svet, ne hodi več v Vrh na zlet!

RAZSTRESENOST.

Zk se sprehaja na obrežju, zapali cigareto in mesto da vrže šibico v stran, škatljo v žep in cigareto v usta, utakne šibico v žep, cigaro vrže na cesto in škatljo utakne v usta.

ZKOVA IZJAVA.

Zk iz principa ne daje nikakih izjav, izjavlja, da v nobeni stvari noče dajati izjave. Meni, da jo to, kar je izjavil, dovolj na izjava.

A ZATO!

Gospa: To je že od sile! Vse stolice prašne.

Sobarica: To je ker ni sedel na njih nihče!

NA SODNIJI.

»Zakaj ste kovali ponarejen denar?«

»Ravnal sem se po narodnem pregovoru: vsak je svoje sreče kovač!«

FRSKOVA LJUBEZEN.

Frsk je že dolgo poznal gospodično I., ali ni si župal razodeti srčna čustva. Neki dan se ojunaci in zazvonil na telefon:

Frsk: Haloo! Ste li tam?

Ona: Gotovo!...

Frsk: Gospodična osrečite me! Poklanjam Vam pred no-go svoje skromno srce!

Ona: Dragi volje toda oprostite, s kom govorim?

Frsk: ...!!

»SPIJONI«.

Nek gospod je prišel v Trst in se napotil v dobroznani hotel naročiti si sobo. Vrtar mu je nakazal sobo št. 12, ter mu ponudi knjigo za tuje z namenom, da se upiše. Takoj pa, ko je knjigo odprl je že na prvi strani ugledal stenico. Gospod se je prestrašil in jo takoj odkril. Hotelirju se je to vedenje čudno zdelo, vsled česar ga je pri vratih vprašal: »Gospod ali Vam ne ugaja soba?«

»Soba bi morda dobra bila, toda jaz nimam navade, da se takoj pri vstopu stenice informirajo, kam hodijo gosti spat.«

MOČAN KALIBER.

Prodajalec pisalnih strojev kmetu Jurjeviču:

»Vi želite tedaj pisalni stroj. In katere znamke bi ga radi imeli?«

Jurjevič: »I ni, eno močno pač in trdno, tako, da bom za mogel vendar enkrat eno surovo pismo napisat.«

STAVKA.

Mojster (k pomočniku): Hvala vam, da ste mi ostali zvesti in niste stavkali. V zahvalo zato vam dajam svojo starejšo hčer za ženo.

Pomočnik: Ne, ne; potem pa že raje stopim v stavko.

SKRIVALNICA.

Mama kriči na svoje otročiče, naj bodo mirni, da ne zbude babice, ki je šla spat. Otroci ne vedo kam je legla. Kdor jo od čitateljev Čuka najde, bo dobil za

znižano ceno »Zbirko narodnih pesmi«, to je, ako priloži rešitvi še Lir 2.50. Rešitve naj se nam dostavijo vsaj dva dni prej, ko naslednji list izide.

Sreča v nesreči.

Vojni veržnik Trebulinšek: »Vidite gospod župan, kako bo naša vas postala imenitna. Jaz sem prvi, ki sem si nabavil kar dva luksus automobila.«
Župan: »E da, gospod Tre-

bulinšek; pardon Trebulinšek; bolje bi pa bilo, da bi si niti enega ne nabavil, kajti število naših občanov je itak že jako pičlo!«

Svetovni rekordi.

Satira.

Peter Makakovič je rado vedno zijal v časopis, ki ga je kakor po navadi čital vsako jutro, predno se je napravil na cesto čike pobirat.

Zastrmel je, ko je na prvi strani opazil napisano z velikanskimi črkami: »Borba za svetovni rekord plesanja«. Čital je, kako se je pričela v slavnem mestu Ni-ku-si, v nebeškem cesarstvu, ta velevažna in svetovno pomembna tekma. Udeležilo se je te tekme toliko plesalcev, da ako bi jih bilo še enkrat toliko, bi jih bilo ravno sto. Vsi ti so se na vso moč vrteli, skakali, pregibali in gugalji, vse to le za dobrobit in slavo človeškega rodu.

Pomislite! Velikanski pomen teh tekem, naravnost ri mogoče opisati in zračunati, le približno se lahko reče, da bo to pahnilo civilizacijo najmanj eno stoletje naprej.

Strmel je Peter Makakovič in se ni mogel načuditi temu velikanskemu napredku.

Čital je dalje:

Ob 6. uri točno, se je v prisotnosti velikega Mandarina Či-fut-so in velike množice drugih oblastnikov pričela plesna tekma. Poleg svetovnoznane plesalca Jang-Langa, so nastopili tudi drugi nič manj slavni in sposobni ljudje. Vsi so uporabili vse spretnosti njihovega skakanja in vrtenja za zmago in s tem doseči vrhunec slave, katero se mi mali ljudje sploh ne moremo misliti.

Ogromna množica ljudstva je prihitela gledati ta svetovni dogodek. Venomer so prihajali in odhajali ljudje, ker minuli so dnevi in noči, toda plesalci so še vedno vrteli, skakali, preskucevali, gibali in proizvajali še druga podobna gibanja.

Za red in hitro pomoč, je bilo vzorno preskrbljeno. Odbor je nabavil 6 zdravnikov, 12

strežnikov in dva avtomobila rudečega križa za ponesrečence. Bil je navzoč tudi zdravnik zelehega križa in par pravnočnih strežnikov, za vsak slučaj blaznosti med plesalci. Bori omenjeno, da so ti imeli s seboj tudi par prisilnih srčje in nekaj močne vrvi, katero so tudi večkrat prav po potrebnem uporabili.

Minula sta že dva dneva in še se je par najboljših plesalcev vrtelo. Vsako toliko je kakšen omahnil, postrežniki bolnice in nrišnice so se pa prepirali zanj, dokler ni bilo končno določeno kam spada. Večkrat je mogla poseči vmes policija, da je pomirila dva preveč resnicoljubna strežnika, ki sta si s pestmi dokazovala in podpirala resničnost svojih besed.

Posebno pa se je odlikoval plesalec Šang-pi-jo, kateri je po 54 urnem plesanju omahnil in padel v nezavest. Odnešen v sobo je dobil prvo zdravniško pomoč. Ko se je zavedel in malo opomogel, ni hotel za pustiti svoje mesto v borbi, ampak se je pogumno začel zopet vrteti.

Skrj se, o slavni Leonida tvojimi tristo Spartanci, tvoja slava otemni pred temi novimi junaki!

Drug za drugimi, so se umikali plesalci in zadnji je ostal sam vrli Dong-pong, kateri je plesal celih 74 ur zaporedoma in tako zmagal.

Dobil je na tisoče brzojavnih čestitk, pisma so mu vozili kar na vozeh. Odlikovanj je dobil kar na kupe in na mah je postal najslavnejši mož na svetu. Napoleon, Aleksander Veliki in drugi velikani se izgubljajo pred njim.

Divil se je Peter Makakovič in pozabi je na čike, ki so ga čakale po cestah. Premišljeval je o lepoti novih zmag.

Kaj skoki, tekanje, borenje,

iznajdbe in vse druge podobne malenkosti? Ples to vam je nekaj velikanskega — skoro bi rekel nadnaravnega!

Tako je premišljeval Peter Makakovič in si rekel sam pri sebi: »Ko bi jaz znal plesati!« Ni znal te umetnosti in prvič v življenju mu je bilo žal, da se je ni naučil. Sedaj bi mu ne bilo treba več čikov pobirati, ter bi imel tobaka na kupe.

S to žalostno mislijo se je poglobil vnovič v novino in čital: »Plesajoč sta se zaročila in poročila«. Tak je bil naslov dolgemu članku, v katerem je čital kako sta se v Kaliforniji poročila gospod Jerhey in gospodična Milery. Spoznala sta se pri plesu, in plesajoč sta se zaročila, končala pa šele po poroki.

Kedaj ravno se pa še ne ve, najbrže po večerji. Vsi časopisi so to poročali, par dni je cel svet govoril o tem.

»No,« si je mislil ubogi Peter Makakovič: »tako si človek zadobi neumrljivo slavo!«

Na tretji strani pa je čital: »Svetovni rekord bdenja«. Razlagalo se je tu na dolgo in široko, kako se je nekje vršila ta velezanimiva tekma. Dobil je rekord neki zelo imeniten človek, kateri je bdel celih 97 ur 40 minut in 10 sekund. Tudi ta je dobil veliko nagrad in odlikovanj in na mah je postalo njegovo ime slavno in znano po celem svetu.

To pa je bilo za Petra Makakoviča že zadosti. Na tako lahek način postajajo ljudje bogati in slavni, on pa naj nadaljuje to revno življenje? Ne, nikakor!

Začel je tuhtati; s plesom ne bo nič, pri plesu zaročiti se še manj! Kateri bi ga pa hotela?

Ostalo bi še bdenje, to bi mogoče šlo.

Tuhtal in računal je naš Peter in prišel je do zaključka, da je 97 ur, 40 minut in 10 sekund, cele 4 dni, 1 ura, 40 minut in 10 sekund. Saprabol dolgo je!

On, ki je navajen spati od 6 zvečer do 10 zjutraj in v tem času ga ne zbudi niti kapon! Pomislite, celo bolhe, njegove najhujše sovražnice, ga ne predramijo. Posledica je, da je zjutraj še precej rikamičan, kar pa seveda ni Bog ve kako zlo.

Torej tudi to ne bo šlo. Niti govora ni o tem. Že je obupal in se hotel napraviti na vsakdanje delo, ko mu šine pametna misel v možgane. Kaj ko bi napravil kak drug rekord? Na primer rekord spanja? O to bi šlo! Tudi 5 dni, 6 dni, še več!

Napravil se je naš Peter Makakovič in odšel, a ne več na lov na čike, ampak k gospodi. Radovedno so ga ti poslušali in ko je dopovedal so mu vsi burno zaploskali. Takoj so napravili razglas po časopisih in ulicah in ves svet se je začel zanimati za to novo umetnost.

Drugi dan se je vršila tekma, k kateri se je priglasilo še mnogo takih mojstrov. Zmagal je seveda naš Peter, kateri je smrčal kar sedem dni zapo-

redoma. Uresničile so se njegove sanje, postal je prvak dolgega spanja ali smrčanja in kot tak je užival vse časti in pravice, ki pripadajo takim umetnikom.

Znan in slaven je po celem svetu in bogat tudi tako, da sedaj zameta čike, kakoršne je prej pobiral.

Napravil pa je vesoljnemu človeštvu nevenjivih zaslug. S tem njegovim rekordom je dosegla znanost in kultura stališče, katerega bi se svet nikoli ne pričakoval.

Peter Makakovič je bil imenovan profesor »honoris causa« na svetovnoznani Oslovski univerzi in dosegel še mnogo drugih podobnih časti.

PREPOZNO.

Knjigarnar pomočniku: »Ste li uesli na dom kazensko-postavno knjigo onemu našemu odjemalcu, ki je prodčerajsnjim vprašal po nji!«

Pomočnik: »Nesel sem jo pač, toda bilo je prepozno, ker so ga bili že zaprli.«

NEVARNO NARUČJE!

Dva gosta sedita v krčmi in mirno čakata, da jima natakar, ki je švigal od enih vrat do drugih, prinese naročeno. In ker dolgo nista bila postrežena, se eden njiju oglasi: »Natakar, mislim, da ste pozabili nanjo in mojega zajca.«

Drugi gost (Švab): »Mi' au'« (mene tudi.).

V POSOJILNICI.

Posojilojemalec. Gospod tajnik »Pod katerimi pogoji bi lahko dobil posojila 1000 lir na poroštvo.«

Tajnik: »Dva poroka.«

Posojilojemalec: »Bi polica zavarovanje za življenje in en porok ne zadostoval?«

Tajnik: »Nikakor ne!«

Posojilojemalec: »Tedaj N. in N. kot poroka.«

Tajnik: Sta uslužbenca s stalno plačo! Ali kedo bi se stem ukvarjal. Privedite dve osebi kot poroka, ki sta lastnika nepremičnin.«

Posojilojemalec pomišlja in pripomni: »Od takih oseb postanem lahko odvisen, ker pa to nočem biti, si bom že pomagal.«

Za nekaj časa potem se je gmotno stanje posojilojemalca zboljšalo. Lahko bi vložil 1500 lir.

»Gospod tajnik pod kakimi pogoji bi lahko vložil denar pri Vašem denarnem zavodu?«

Tajnik: Jednostavno. Ko prejmemo denar, Vam ga vpišemo v vložno knjižico; poroštva ni treba.«

Vlagatelj: »Im za dobiti lir 1000 toliko ceremonije s poroštvom, za vložiti 500 lir več brez vsega jamstva. Gosp. tajnik lahko uradujete sami. Z Bogom!«

REŠITELJ V POTREBI.

»Dragi prijatelj, ti si videti zelo slab, kako se ti pa sicer godi?«

Nič posebno dobro. Toliko imam dolgov, da sam več ne vem, koliko.«

»No, potem ti bom daroval svinčnik, da ti bo mogoče vsaj dolgove izračnati in sešteti.«

ČUK V CIRKUSU KRONE.

Ni dolgo dni preteklo, kar mudil se pri nas je velik cirkus Krona, igral za kratek čas.

Imel je vse živali od blizu iz daljav, velike kakor gora in grde kot bavhav.

Tudi Čuk na palci je videl vse, se vé, se opice spak'vale, kazale mu zobé.

Še gospod Trebušček in pa gospod Frikfrak, sta prišla med živali, pač s svojim mnenjem vsak.

»Opica«, dé prvi, »je res neumna zver, zdaj se po dveh prestopa, zdaj plane na vse štire«.

Hop, opica skoz kurnik rokó mu pomoli, še predno se ozrl je, klobuka že več ni.

Pokrila ga zverina, je sebi na glavó, veselja skače, vriska, in ves zbor opic ž njo.

Trebušnik vzame dežnik, (to se je smejal Čuk), da s kljuko sname z glave predragocen klobuk.

A opica popade še dežnik za ročaj, in ves zbor zverjadi prične svoj dirindaj.

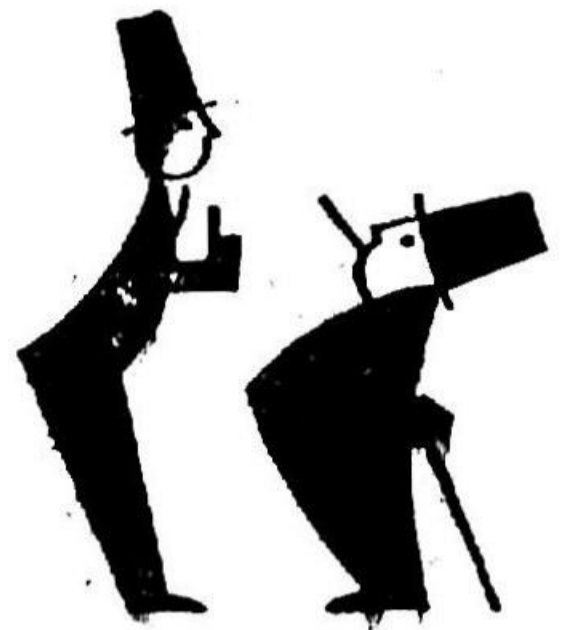

Zdaj se gre za eno: kdo dežnik bode imel, še gospod Frikfrak je Trebušnika prijel.

Vlekli so na koncih napeli vse moči, da zmagala premoč je, na tleh zdaj vsa leži.

Smejati se je cirkus, krohotal se Čuk, a na glavi opice je ostal klobuk.

Pravijo.

Pravijo Trnovske čeče p. K., da niso porzale las, da bi imele dolgo pamet, ampak lo zato, ker imajo strah, da bi jih Čuk ne zlasal, kadar pride med nje. Kdor zna pa znal!

Pravijo, da nekateri Slivenci na dan Sv. Marije Magdalene so bili zelo v skrbeh, če pride Sempolajski pevski zbor na obred k izvirni juhi. Zelja se jim je izpolnila.

Pravijo, da so Sovodenjske dekleta postavilo samostan v šletu na prodaj, ker mislijo postati vac tete.

Pravijo, da Rubinaka dekleta nosijo skozi Sovodnjo mleko na kolodvor v Ušje, ker imajo tam veliko znanje z fanti.

Pravijo, da mislijo ustanoviti kratkokrilke iz Sovodenj veliko kavarno v Kozjem mesaju, ker bodo točile skole, po zelo znižanih cenah in ob uradnih urah.

Pravijo, da bo nekaterim Nabrežinškim ženicam treba kupiti »zabco« za na »gollo« ker drugače je nevarno, da se jim preveč »znuca«. Buje so že naročene in so Amerikanskega sistema, ter se jih bo udobilo na »placi« pri štirih.

Pravijo, da se Slavček kesa, ker je naredil tablo »ingresso proibito« za »Brščice«, ker sedaj je nevarno da mu »strogi škof« stori »multo« plačat.

Pravijo, da bi si brumni in krepotni Postojnci že vendar enkrat morali umisliti ločeno kopalnico, za ženske in moške.

Pravijo, da se gospa Mica v Postojni kopa samo pod zdravniškim nadzorstvom, da bi se ozdravila kroničnega udovstva.

Pravijo fantje, da odpuščajo tistim dekletam, ki so po Ljubljani hodile in doma ostale od zadnjega plesa v Ledinah 24. junija. Ravnotam pravijo, da imajo zelo daljše jezike dekleta, kar jih je čuk oključal in če jih v kratkem času ne skrajšajo, jih bo Čuk še bolj opikal.

Pravijo da izide v najkrajšem času nad vse zanimiva knjiga »Skozi dim in prah«. Spisal Nace Kovačev. Ljubitelje prahu opozarjamo na to knjigo.

Pravijo, da se v Volčah pripravljajo velkanske reči za ohcet, ker bo Mari poročila tacega moža, da ga nima para od Karpatov pa do morja.

Breginj. Pravijo da se je začel Čuk na palci jeziti ker dobiva preveč dopisov iz Breginja. Pravijo tudi, da je dobro poznani »Stric Sovak« crknil, in to baje radi strahu, ker je izvedel, da so prodali Planino, Za Brdo in Kulnjak, torej vso njegovo staro domovje. Obžalujemo. Zalujoci ostali.

Vipolzne in Kozanci pravijo, da je naš cestar (palir), izumil neko iznajdbo za čiščenje cestnih jarkov, namreč, da se napravljajo cestne odvodnice (potočnice) po središču cest brez dela, a one potočne poleg cest se pa same zasipljajo. Vozniki in popotniki so proti tej iznajdbi, ker morajo voziti in hoditi po zasutih potočnah, kjer jim robida trga obleke in odnaša klobuke. Za to iznajdbo je dobil patent ter ga prodaja za par škatelj »popolarov«. Ponudbe se sprejema pod naslovom »v senci ležeči cestare ali pa »pri Mihovihi« na cestni progi Vipolže Kozana.

Pravijo, da je otvoril Zorn Zorko na »Prodjah« pri Ajdovičini veliko javno kopalnico, ki bode kmalu opremejena s kabinami. Kopalnice je odprto od 6 h zjutraj do 8 h zvečer. Cena 20. stotink. Ker učni nadzornik kopalnice tudi plavanje in sicer brezplačno, se občinstvu toplo priporoča.

Narodna Knjižarna v Gorici

priporoča sledeče knjige po zelo nizkih cenah:

1. Humek, *Praktični sadjar*, vez. L 24.
2. Humek, *Breskev in marelica*, L 2.40.
3. Humek, *Sadje v gospodinjstvu*, L 6.—
4. Janša-Humek, *Čebelarstvo*, L 4.80.
5. Humek, *Sadno vino* L 4.—
6. Erjavec, *Slovenci*, L 12.
7. Kalušek, *Slov. Kuharica*, L 46.—
8. Beg, *Naše gobe*, L 20.
9. Kelleramnn, *Tunel*, broš L 5.60, vez. L 7.60.
10. Sarabon, *Gospodarska geografija*, L 12.

11. Förster, *Ojačen beton*, L 6.—
12. Erjavec, *Izbrani spisi* I. zv. L 6.
13. Jurčič, *Spisi I. zvezek* (Narodne pravljice, Spomini na deda, Jurij Kozjak, Jesenska noč med slov. polharji, Domen, Dva prijatelja) Cena broš. L 4, vez. L 6.—
14. Jurčič, *Spisi, III. zvezek*. (Deseti brat, Nemški valpet.) Broš L 4.—, vez. L 6.—
15. Jurčič, *Spisi, IV. zvezek*. (Cvet in sad, Hči mestnega sodnika, Kozlovska sodba v Višnji gori, Dva brata.) Broš. L 4.—, vez. L 6.—
16. Jurčič, *Spisi V. zvezek*. (Sosedov sin. — Sin kmetskega cesarja, Mej dvema stoloma.) Broš. L 4.—, vez. L 6.—
17. Jurčič, *Spisi, VI. zvezek*.

(Doktor Zobeč, Tugomer.) Broš. L 4.—, vez. L 6.—

18. Jurčič, *Spisi, VII. zvezek*. (Lepa Vidá, Lipa, Pipa tobaka, Moč in pravica, V vojni krajini, Pravda med bratoma.) Broš H 4.—, vez. L 6.—

Te knjige imajo nenavadno nizke cene, zato sezite naglo po njih, dokler je še čas.

NEKAJ O GOSI.

Učitelj: Janezek, kaj nam prinaša gos, odgovori mi!

Janezek: Gos nam prinaša meso in mast.

Učitelj: Kaj še?

Janezek: Leže jajca.

Učitelj: Kaj še? Glavno stvar si pozabil. Ne veš? — No, kaj imate pri vas doma v posteljah?

Janezek: Stenice.

Ribničar Urban,

Joh koku sm bli anket tam pr vas u Gorice nobel vajste. Najkej močnu sm se bli zekasnu po noče, pa najsm nekul nekjer je perge muogu dobet. Inu ne vse zadne se je pa vsegljih mjeni jen muoje ruobe po grofovsku goditi. Koku je do tega pršlu vam buom kar precej no-vajdou. Tam blize anga velicga placu pred ano nobel najhno šišco, k', je majnde vilo prayjo so stala ane gospodie, pa so so slovajnsku kraivale. Vsak je jenu ano tuorbo pod pajsho, jen jest sm jo prjecej pogrintov, de so tu riltarske duhtarje. Kar so čenčale najsm muogu neč kej zestuopet, zetu k' jest na vajm koku je tam pr vas slovajnske fulok uštiniam. Anadva uod tisteh gspudu sm žje u aneh vašeh cajtengah brav. Aden je djau, de b' blu prou, de b' se najkej vkop držalu. S prvega sm mislu, de se majnjo uod kašenga limá, ampek uotlej sm jo pa vnder stihitou, de naj blu toku, zetu k' je an maiben gspud tidi s tuorbo pod pajsho kričou, de je trajba slovajnce čez pu ne pulje presajkat. Ti kruota ti, sm mislu jest, kaj ti buoš sajkalu slovajnce, k' jih je žje toku maki. Jen koku je ta kruota reglala, ranku b' bla pejana. Ampek čez cajt k' sm poslišov sm se zegvišov, de jeh ne misljo s skje sajkat, amp'k uošvohet ane prt drugem, de bi samu ane nica uod tega jemajla. Ti duše požrajšna ti, sm mislu sam zase, jen najraje b' me kar vse muoje rešjeta ke u hrbet porinu. Jen koku so se klinšne držale; aden je jenu korajžo rečt, de buo su u Rim, pa ne vajm koga prodajet, de buo slovajnce sajkou, al' kri al' mesu. Sej še jest k' imam kej ne grjem ke muoje ruobe prodajet, jen ko je usaj kej prida jen prou domače ruoba. Ane dvakret sm so bli prou fajm uod-kašlou jen po muošku plinu, pa so mo ble zemjerkale, jenu prjecej utihenle. Aden me je vprašou kaj de čakam jen iščem, pa sm djau, de najmam jerperge, jen de b' rad šu kam pod strajho. Nu pa vsaj tuolkou golant so ble usegljih, de so djale, de buom morde lehku muotre ne vrte spau z muojo ruobo. Jojmenes sm mislu jest, viš Urban, koku buoš anket u gspuojskeh vilah spau. Aden je kar prjecej sjeju u arčet po ključ, de buo želajzne vrata uodkljenu. Pa je use aržete ne uokule uobrnú, amp'k ključ

de naj najdu. Tu je bli pa vjelek križ. Ne tuo vižo najso tud uoni muogle muotre. Aden k' se je zdajlu, de je narmin künšten je djau, de nej kar aden ne družga stuopjo, dokler buo aden ne vrthe, pa ne uno stran skmoču jen uodriglou, zekaj jest gvišnu najsm muogu drgače skuze z muojo ruobo. Nu pa so se rajš zečjeli reskoračvat, jen aden je žje plajzou li vrthe. Puotlej so se pa kar še, te druge prjele ze želajzne šprikle jen tud uoni tle čjes plajzat. Mjene se je prjecej zdajlu, de koker buojo vsi ne une strane, buojo mjene ne ta stran piistle brez jerperge ne cajste. Vse lehku, sej so djale, de buojo slovajnce res sejkate. Jest sm mislu, buh dej de b' se vrata uodprle, koker bužje grob. Jest sm vajdu de so zeprte, pa sm vsegljih ze ključu prji. Jojmenes, jojmenes, kumej sm poronlou, so se vrata uodprle, zetu k' gvišnu najso ble zeklenjene. Jest sm bli toku vesjou, de buh nes vare. Ampek gspudje pa najso ble, zetu, k so aden ne družge pale ne tla. Toku so se valale po tlejh koker žvina. Aden si je mus rezbu, drilge betico jen toku neprej. Še pobrat se najso muogle, pa so teje slovajnce sajkat, jest sm jeh pa z anem samem maham ne tla porinu. Ampek če ste mi žje uoblebile, de buom u vilah prejerprgou, muorem gljedat, de buom tude zerajs. Pa sm jeh kar tam piistu ne tlajh valet je štedjerat, jen hitru neprej šu. Prou do kuonca sm šu, tam k' je blu narbl tema, ranku ana štalq. Pa je tlede bla štafa ze rankumobile. Prou neč najsm grintou, ampek kar uodprtou muoje rajte jen rešjeta, pa ne hjedrmoc ljeju u rankumobil. Gspudje so se pa glide glihako jen nuse brisall. Jest sm pa djau lehka nuč, pa sm u vilah u rankumobile zespau. Z bugam!

V Kobaridu se je pojavil Scherlock Holmes, kateri ima posebne zmožnosti za izsleditev žepnih rut, dasi ga njegov »delikatn« nos včasih še malo prevara.

Ako pojde stvar še tako nadalje, ga prihodnjič radi takih »dilekatnosti« inseriramo v Čuku, kar, upamo, ne bo škodovalo njegovemu spoštovanju pri ljudeh. Capito! —

Pravijo.

Pravijo v Ponikvah, da je neko dekle nabralo večje število špan-skih muh katere je po ugodni cenil prodala. Eno lina je skrito v nekem kraju. Dill tako močno, da je nekega fanta iz Kobjdija popolnoma odtihala.

Pravijo, da so St Vidci uročili več prošenj za orožne in lovake liste na Vojnega ministra, da bi ali potem na lov pad Čuka. Sklenili so da morajo umliti njega in vsa njegovo zalogo, ker jih ima vedno v kljuni. Čuk pozori da se kaj neprijetnega ne pripeti.

Pravijo Podbreške dekleta, da imajo zato rade Čuka, ker od njih nikoli nič ne pove. Zamolčal je celo da je videl M... ko je pri tabli pada s kolesa in si tam raztrgala vse krilo, ki je pokrivalo zadnji del njegovega vitkega telesa. Jih ima res rad da vse to zamolči.

Pravijo istotam, da imajo dekleta vsako nedelje večer ob luninem svitu sejo obirovanja na mostu, ki se vrši po sledečih točkah: 1. Obiranje domačih fantov; 2. katera izmed njih je bolj fina; 3. Aviatori; 4. Vaje v prižnem jezikoslovju; 5. Krohot; 6. Sklep in razhod. Vrši se točno od 20. do 23. pol ure.

Pravijo, da so dobili Orlečani nalog, da nalovč za »Cirkus Krone« trideset tisoč poljev; tata Mussolini pa so jih naročili šestdeset tisoč za prevažanje vojne odškodnine. Zato se bodo morali Orlečani podvizati z graditvijo vodovoda, da im polje ne poginejo od žeje.

Pravijo, da fanti se radi ozirajo za ociskimi pupkami, zato, ker imajo jo sila kratka krilca, še čez kolena in da bodo preske pupe »grubu štemane« za opazilo sv. Jakoba. Hitijo kupovati ena za drugo »vežitilice« (vestalje) samo, da si bodo delale konkurencu in bodo fantom bol dopadle.

Pravijo v Ajdovščini, da bodo vložili prošnjo na ministerstvo notranjih zadev, da bi se klanci, oviniki in obmejni kamen na Brodu pri Lokavcu »pogihali«, da se ne bodo kolesa nad njimi spodtikali in gspodično z brati pobivali tombolo po tleh. Bum!

Pravijo v Ajdovščini, da odkar je legel k začasnemu počitku generalni informator ženskega spola v podobi 58 letne »telegrafenštange«, da se manj ljudi ženi, in da ljudje bolj mirno in brez strahu žive. Da bi bilo vedno takol!

Pravijo, da g. Mici zelo žaluje, ker jo je zapustil Karminčan. Kedo naj jo tolaži?

Pravijo, da tiste »punc«, ki se hočejo česati po modi se morajo obrniti na Micin uzorec v Kojskem.

Pravijo, da je prišla zopet v Kobarid zelo bogata gospa iz Orijenta, da tu poišče avijatika, kateri bi jo peljal na luno po milijone, katere ima v tamošnjih bankah.

Pravijo, da so na Colu gospodične zelo jezne na novo modo in na dolge krila, zato ker imajo lepe svilnate nogavice, in radé kažejo svoje »bodelnčke«.

Pravijo, da bodo v Kobaridu posnemali moderni svet, ter priredili rekordno plesanje. Tekmovalk in tekmecev bo jako mnogo, a kljub temu pravijo, da člene prvenstvo priznani plesalec z metla na Kampana.

Kobaridci pravijo, da se je ognjenik »Mač« popolnoma umiril ker nima kaj bruhati.

Pravijo, da se med vožnjo iz St. Petta na K. do Trsta na vlak u odšelki št. 00 dolajo volike unctnosti, pravijo namreč, da plavkavice izpreminjajo mleka v vodo. ki je nabiteno na tržaško splazok. Čuk vso vilo in vse je, kajljati je ne smoj.

Pravijo, da so bla klanska dekleta vse služil v druge kraje, ker v Klanacu ni več vrabcev gla bi se z njimi igralo.

Pravijo na St. Viki gori, da tisti gospod ali gospa, ki je v zadnjem Čuku pravil, da no se na Sentviški vsočlici na sv. Peter in Pavel tepli, vidi najbrže tudi travo rasti in kamnje dobeletl.

Pravijo, da bi deklo z Sv. Ivanke Buže rada dobila pravega krivca, ki jo je prihitil, da mora sedaj noč in dan zibati.

IZ DOBRAVELJ.

Na Vipavskem so Dobravljci, društvo staro v njem bilo, že pred vojno in po vojni je uspevalo lepó.

Ali glej, nankrat nekaj društvu je zaprlo tek. Kakšna je li ta bolezen? Govorilo je vse vprok Bogun Val, da ta bolezen najnovejša pač res ni, saj pri drugih društvih tudi le prevečkrat se dobi.

Ko je društvo staro naše sklicalo svoj občni zbor, bila prazna je dvorana, je razgnal jih kakšen spor. Niso v sporu, le v ljubezni pleše vse in pije, vriska, vse so polne jih gostilne, vse preveč denar jih stiska. To je krivo, da nam društvo srečno, večno spanje spi, tudi Čuk, če k nam v vas pride, ga iz sanj ne prebudi...

ENAJSTA ŠOLA.

Vrtmika.

Srčna hvala, dragi Čuk, da si enkrat naš obiskal, objuba spniš, da klobuk: mo, upam, boš zapiskal. Je naj začnem, dragi moji, kamor, primoma, tam smrdi, kakor enih tak' se drugih blata čez glavó drži. Svoboden v državi svoji, vsak zabavlja kakor zna, eden toži, da je suženj, drug drži se za Bogá. Prvi boči hrbtenico, pripogiba se do tal, da priplazi se h koritu, v prahu »križec« bi pobral. Drugi pa zabavlja črno, če nad goro zagrmi, tega krivi so pri vladi, če spet toča prileti. Prvi kaže s prstom: Ta le, »bil je« res avstrijakant! A ne ve, da sam je včasih bil cesarski muzikant. Če je včasih skorja trda, že zavpije brž jih sto, tega je država kriva, saj še konce nas bo ž njo. »Kogar ljubi Bog, ga tepe,« reka zdaj se vsak drži, iz ljubezni do državo obdeluje jo s pestmi. To enajsta šola pravi: le se bijte med sabó a pustite mater svojo, da vam enkrat dobro bo!

Tatič v pasti

Kmet je stopil v hišo,
pustil koš pred njo,
priplaval se je tatič;
poglejmo, kaj bo tol!

Tat je zvrta buča,
brž zlezal mu je v koš,
pokril se je po vrhu:
»Izvohal me ne boš!»

Je kmetu zadišalo,
kaj v košu zdaj tiči,
zadene ga na ramo,
in v svet se mu mudi.

»Vročina je presneta,
mu delo dobro bo,
če malo ga okopljem,
in oškropim z vočó.«

Kot kokoš polita
iz koša je tat vstal
in bežal, na vse grlo
se kmet mu je smejal.

NARODNA KNJIGARNA v Gorici, Via Carducci 7

priporoča knjige svoje lastne
založbe in sicer:

1. Damir Faigel, Po strani
klobuk (Pravljica, satire in hu-
moreske). Cena L 4.— za broš.,
L 6.50 za vezan izvod.

2. France Bevk, Rablji (zbir-
ka 22 novel in črtic, ilustrirano).
Cena broš L 4.—.

3. Občinski in deželni zakon.
kom.) Cena L 12.—.

(Združen z notranjim pravilni-
V isti knjigarni se dobi tudi:
France Bevk, Tatič, noveliz-
šla knjiga v lepi tiskarski in sli-
karski opremi za ceno L 3.80
za broširan in L 5.— za vezan
izvod.

Sezite po knjigah!

Pozdravi vojakov.

IZ TIROLSKEGA.

Pozdravljamo vse znance,
prijatelje, sorodnike, dobrot-
nike, sestre in brate, očete in
matere, dekleta in fante, pose-
bno Čuka! Simoniti Danijel,
Fojana; Klinec Alojz, Medana;
Markič Izidor, Medana;
Mojva Jožef, Dobrovo; Jakin
Franc, Dobrovo; Bon Ivan,
Mirnik; Gusiti Franc, Mirnik;
Pertot Salezij iz Banjšic An-
brožič Anton, Skovje; Milič
Dominik, Salež; Močnik Albin
iz Kala; Brelih Jakob, Sp. Idrija;
Benedetič Ivan, Dolje pri
Tolminu; Krnel Franc, Dado-
kove; Baloh, Jožef, Sedlo pri
Kobaridu; Kovačič Karlo, Sve-
to; Skočaj Milan, Veliki Loč;
Mečul Matevž, Brest; Maršič
Jožef, Sočeriča; Jarablič Franc,
Turčinovo; Uršič Ivan, Borja-
na pr. Kobaridu; Breginc An-
drej, Trnovo; Koren Janez,
Magost; Pavinčič Jožef, Kar-
šanov; Pokrajc Ivan, Selo Ro-
vin; Prodan Ivan, Prani; Vouk
Karel, Miren; Plačar Maks,
Sovodnje; Grmek Jožef, Kobi-
ljevčava; Vener Jožef, Lokve.
Franc Manfreda, Franc Ur-
šič, Janez Volarič iz Iderskega,
Albin Juretič, Alojzij Juretič,
Janez Uršič, Jožef Uršič iz
Mlinskega, Hrast Ignacij iz
Kobarida, Manfreda Franc,
Staro Selo; Breška Jakob, Bre-
ška Ignacij, Sužid; Anton Vi-
dlič iz Dol Otlice.

IZ PIRABLE.

Pozdrave pošiljamo stari-
šem, bratom in sestram in
vsem prijateljem, posebno pa
letniku 1904: Šranzer Filip, Pla-
nina; Kante Alojz, Šmarje;
Gorup Jožef, Gabrije; Štubel
Albin, Dol. Branica; Fabjan

Alojz, Kobdilj; Zvokelj Alojz,
Branica; Ferfolja Rudolf, Bre-
stovica.

POZDRAVE

pošiljajo slovenski fantje od
italijanske vojne mornarice iz
Taranta: Spočal Stanko, Ko-
stanjevica; Karel Zupan, Po-
la; Babič Anton, Sušnjevica.

IZ TENDE.

Mnogo pozdravov pošiljamo
iz te dolgočasne Tende ob
francoski meji vsem Čukovim
čitateljem in čitateljicam, sta-
rim in mladim, možem in mla-
deničem, posebno pa deklet-
tom ker so preveč pozabile na
nas v tujini služeče vojake 1.
polka Alpincev. Štok Avgu-
štin, Povir; Škrinjar Ivan, Mer-
če; Milanič Alojz, Vojščica;
Pupis Franc, Kazlje; Boštjan-
čič Alojz, Zabiče; Zadnik Iv.,
Pregarje; Kaluža Franc, Na-
danje selo; Vrabc Jožef, Ko-
sovelje; Kokošar Andrej, Ko-
ritnica pri Grahovem; Može
Andrej, Lokve; Škrliž Franc,
Vatovlje.

IZ BRESCIA

Vam pošiljamo pozdrave: I.
Zvab, Kazlje; A. Počkar, Mah-
niče; J. Kariž, Podbrežec; J.
Božiglav, Gorenje; L. Čuk, A.
Škulj, Sežana; J. Vovk, I. Bre-
zovič, Divača; J. Trampuž, F.
Umek, Kostanjevica; A. Ab-
rain, I. Smrdel, Sv. Peter na
Krasu; K. Mikuš, Idria.

VI. ALPINSKI POLK.

Pošiljamo lepo pozdrave
Čuku, vsim našim starišem,
fantom in dekletom iz Tirol-
skih visočin, kjer smo na orož-
nih vajah na visokih hribih
(3500 m), pijemo zmiraj snež-
nico in ne maramo za no-
beno deklico. Šesti Alpinski
polk Vestona, Torkar Jaka,
Podbrdo; Močnik Lovrenc,

drž; Janez Andrej Gregorčič, Grahovo; Rutar Mihael, Ča-Andrej Poljuvinja; Ferletič Franc; Gorjan Andrej, iz Dola pri Opatjenselu; Vičič Alojzij iz Vel. Bukovice; Budal Jožef, Štandrež.

FIRENZE.

Naprosili so me tako le! Dragi Čuk naznanjaš nam, kako pošiljajo kapeloni 1903. pozdrave vsim in tudi kako je zletela Arnovica v koš. Prosim da poneses en pozdrav tudi od teh 2. koškritov. Adam Leopold, iz Stacionerske Republike; Remonato Zidarič iz Črne gore Praprovske. Pozdrav starišem, bratom, sestram mladeničem in mladenkam. Iz daljnih florenskih krajev. W 1903. Gaveta taškapan!!! Nasvidenje.

IZ NEAPELJA.

Mnogo iskrenih pozdravov očetom, materam, sorodnikom, dekletom in prijateljem!

Leban Alojzij iz Solkana, Skarabot Jožef iz Solkana, Komel Andrej iz Kronborga, Kralj Ivan iz Deskel, Poženel Jožef iz Idrije, Čar Anton, iz Idrije, Jele Franc iz Črnega vrha, Čej Andrej iz Trnovega, Kerševan Andrej iz Rihemberka, Furlan Stan-ko iz Mavhinj, Večerina Jožef iz Tomaja, Verbanac Santo iz Albone.

NE ŽALUJE ZA MRTVO!

Gospod je bil povabljen na eno zabavo in se je proti navadi resno držal. Ko pa so ga vprašali zakaj, je rekel: »Moja žena je bila bolna, in ker pa ni umrla — žalujem».

ODPRITE VENDAR!

Gospa sosedinja, odprite že enkrat vrata; pred njimi leži časopis, zajtrk in vaš mož.

NESPORAŽUM.

Gospa tujcu z umazanimi čevlji: »Kako se vendar predrznete vstopiti v mojo sobo s takimi nogami?«

Tujec: »Oprostite gospa, saj sem še sinoči noge vnil.«

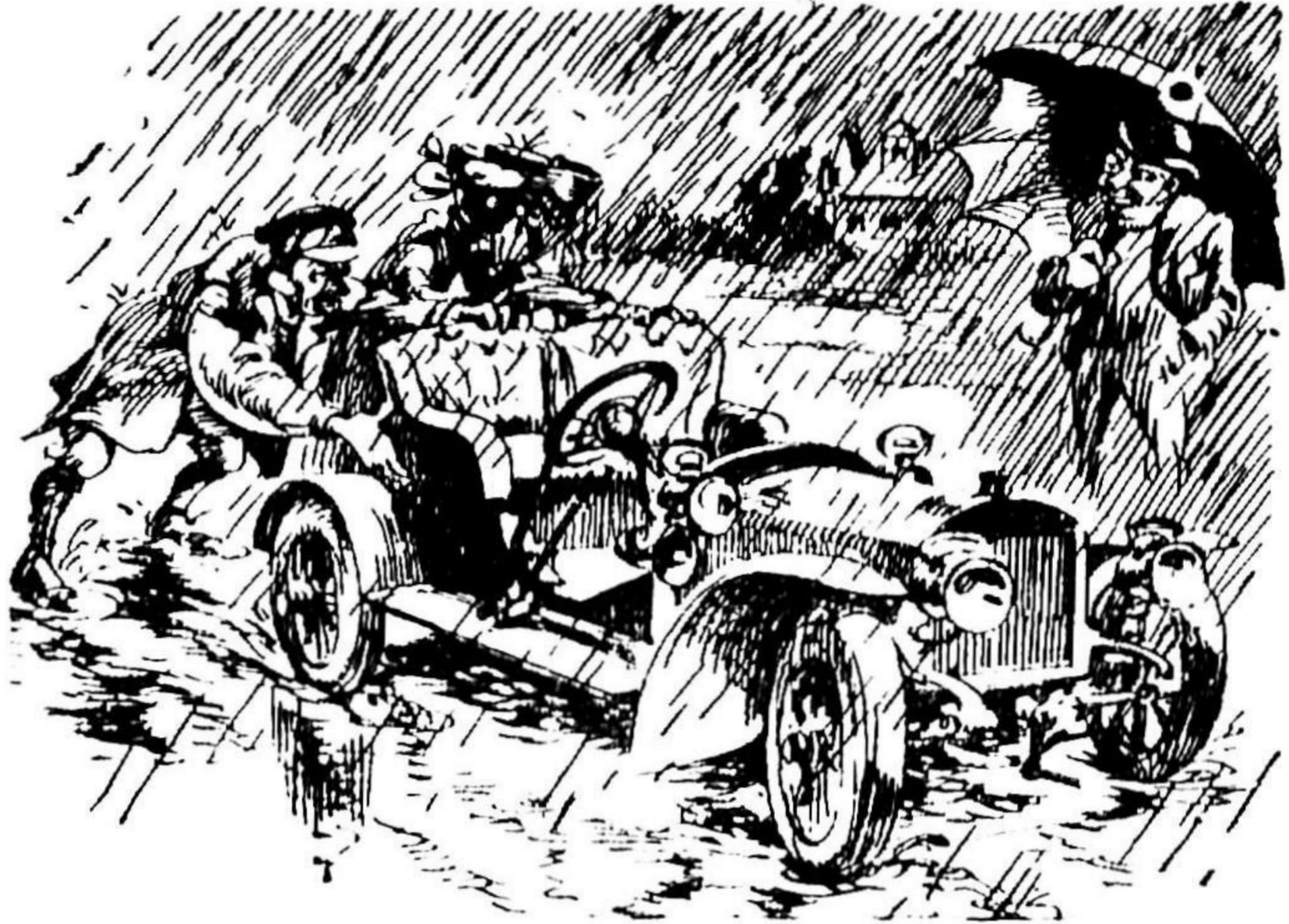
PISMO IZ JUGOSLAVIJE.

Lub' naš teč Čuk! Če b' ti vedu koko vpijejo pobi pu cest keder sm čez meja prfuraja, b' tko l'po pecu koker kašn srakoper. Če uš tku reklama delu s tojem listam, ga b'ona hmal več mel koker Sluvenca in Naroda. Orka fiks, an dan ga j eden pr rotouš tko zjou, de b' hmal br-lov ratou.

Vsaceli pet minut se j' zarežu koker b' pečeno piške noter čepel. Sej ni čuden, jen še men čuden b' blo če ti večkat sm pokuku, poseben pa čez iblajtarska šrang, tam veš k' se na marost gre; sej ne morš zgrešet. Un dan je bla zvečer na oken u tist oštarij prov pr šrang na babenca, pa ven kukala. Nd zdolí j' pa eden vprašu pekovskega lorfanta kua bere. On j' reku de bere Čuka, babenca pa j' ud straha tku zalopenla oken, de so se use šajbe razbile, zeto k' je misl'la, de j kašen Čuk z golovca ušou.

Adija Čuk!

O blaženi Komen in Volčjigrad, ki vola uprežeš in haid v korak!

Gospod Tihoklel in gospa Godrnjavka kupila sta nov »tamabil«, saj privirila sta si denarce, pa kaj imeniten bi človek ne bil. Ni treba šoferja, gospod Tihoklel, že vozil v življenju je mnogo »karjol«, maložil je »staro« pa haid na deželo, po Krasu, Vipavi, okol' in okol'. Seveda ni mislil, da treba bencina, da »mrha« brez konja tad' muhe imá,

naenkrat ustavi mrcina se grda, ne kila, ne kašlja, ne več ropota Tu vsuje še dež se in s pridom zaliva z deževnico »škatio« kot da je sod, in zdajca v zverino rokó sta uprla in rinila proč jo, gospa in gospod. To bil res večer je poln smeha, zabave, ko zrlí ljudje so ta diven prizor: spredaj zverina in zad dva trpina, mokra ko cunjá in trudna kot štor.

V LEKARNI.

»Kaj hočeš fantek?«
»Prah za stenice.«
»Za koliko pa?«
»No, za en par tisoč!«

DOPISNIKOM! Če hočete, da bo Čuk Vaša pisma odpiral, vsaj frankirajte, zadostno vaše pošiljatve. Čuk bo odslej vsa nezadostno frankirana pisma zavračal. Dosedaj je plačal že nad 100 Lir globe. Od zdaj naprej ne plača niti ficka več.

Zadnja skrivalnica.

Laško, 9. julija 1923.

Uredništvo

»Čuka na palci«

v Gorici

Jaz spodaj podpisani sem kupil Vaš cenjeni list od 1. julija t. l. št. 19 šele 7. julija. Lastnika osla sem našel ter Vam ga rajši pošljem po pošti, ker mi je predač ga tja pe-
ljati.

Z odličnim spoštovanjem
Podpis.

Potepina so našli: Marinič Rudolf, Vojsko; Bralno društvo Danica, Vrh; Kovšca Veskoslav, Col; Peršolja Nuti, Grahovo; Gospodična Pertot Ida, ki stanuje v Nabrezina; V Renčah ga je dobil Kristjan Žigon v past, ki šteje to, si v puhlo čast. V Grahovem pravi Ludvik Rutar: »Jaj vem kje potepenec kuka, a nečem si

raztrgat Čuka«. Francelj Poč kaj ga je nesel v Hraše, da ga v trgovino Jančarja pobaše. V Tolminu Mija Cazafura, mikdar nobene ne »zafura«! Valerija Pahor Aurisina, to bo menda Nabrezina. Olga Udovič, Jelšane; tam so punce malo Čuku znane. Iapanja Ema kar zapiši, da si v Sezani našla miši. Da v Colu Sinkovec miši lovi, Čuka na palci zelo veseli. Štekar Franc jih je pa gnal, kar naravnost v Števerjan. Ivanka Abramič je našla miši celo v Nar. Tiskarni. Kdo bi si mislil, da se tudi tam miši love? Lizeta Godnič pa si dela špas, da potepina nosi kar na Kras. Tudi Slavica Švagelj ima v izobilju, miši, v prodajalni v Kobdilju. Iz Renč nam pošilja Tončka Žigon, brez lire in brez znamk, miši zastonj. Pozdravljen s Postojne Gustel Kolar, ki si nam nakazal tudi denar. Helena Tomažič in Miro Vičič v Postoini, sta nam poslala potepina in znesek še dvojni. Marica Kofol, Rakovec: »Gospodar osla je pravi, ki Vam omenjeno knjigo nabavi.«

Albert Ravbar v Komnu si že priden, da si paglavca poslal; ko pa Čuk pricepa v tvojo trgovino, ti bo lepe »štikelčke« prodal. Še naslednji so zadnji trenutek rešitev poslali: Vilko Lampe, Ljubljana; Pertot Milena, Maribor; Tončka Geržej Rihemberg; Kačnik Maks, Trbovlje; Iči Širca, Sv. Ana Trst; Rudolf Kočevar, S. H. S.; Karla Doerfler Trst; Vičič Angelj,

Ročinj; Lidia Pertot, Maribor; Jožefa Trkman Podkraj; Knez Josip, Trnovo pri Kobaridu; Marija Tomažič in Radoslav Merhar, Trst; Pahor Stanko, Fiumicello; Pečar Anton, Ljubljana; Slavko Oblesčak, Volče; Antončič Josip, Prosek; Turko Bruno, Sv. Ivan, Trst; Vladimira Kobza, Gorenje; Celestin Rojc, Podgorje; Tonon Josip, Trst; Karol Stibelj, Trst; Zvonko Kožuh, Laško pri Celju; Štekar Franc, Števerjan.

Listnica uredništva

Lonjer: Kako bi bili mi veseli, ako bi vedeli, kaj ste hoteli povedati. — Landol: Hm... v koš! — Suzid: V košaro. — Kobarid: V smetišnico. — St. Anna d' Alfredo: Poglejte za tri besede nazaj. — Stomai: Ali je organist Vaša tašca, da ste tako hudi manj? — Podgora: Oprostite, da Vas opozorimo na naslov našega lista. Vidite, da ni »Gor. Straža« ne »Edinost« in ne »Piccolo« ampak »Čuk«. — Gabrije: Kaj? Se enkrat povojtel. — Firenze: Čuk ne more več znesti toliko pašte. — Epi Ajdovščina: Prihodnje po možnosti. — Maribor: Orka luj, koko Vas je naš Čuhovec naplikov. — Sv. Vid pri Vipavi: Čuk se je tako smejal, da so »pajati« ušli in pesem odnesli. — Setuna: Vedite, da Vas bo Vaš smrdljiv »špas« še nekaj »skoštal«. Vi sami tudi veste, da Vas Čuk osebno pozna. Kakšen značaj, moč in energijo, da ima, tudi veste. Pripravite se tedaj v kratkem, z Vašo civilizacijo. — Tomaj: Čuk je ptič, ki kljuje, pika, »spiči« po navadi, a nikdar in nikjer, nikogar ne ovadi. — Landol: Povejte nam kaj humorističnega. Sicer je žalostno, da bo vaša žaga o Sv. Jakobu zmrznila, in da imate Veronko v Brinju, ko so druge, ki bi se rade omožile iz Brinja ušle, nam ni mogoče prebaviti ne zmenjati, ter se tete in strici tankaj naselili. —

Neapelj: Oprostite, da ima koš tako veliko žrelo, ki več požre kot Čuk. Ni glave ne repa! — *Syrio:* Ako se v resnici bojite koša, ne hodite vanj! — *Ibersko:* Kaaaj? *Nabrežina:* Pismo bedarija, punca pa domača tēpka. — *Sv. Ivan:* Ne hudajte se tako; ali Vas morda čevlji tiščijo? — *Mafort, Peter Makakovič:* Pišite samo na eno stran! — *Ljubljana:* Tist' kar ste Vi napisal je tko žavtav, de se j' kar za zjokat. Kruccitirken de real! — *Deske:* And. Tinta, Vas osečno Čuk pozna, a niste še nikoli nič njemu »pridirigirali«. — *Bruto ččavo:* Ker se tako podpisavate so imeli prav če so Vas stolkli kakor pravite fašisti ali pa Vaša deca! — *Opčtne:* Samo, da bi bilo za 800% boljše pisano, pa bi morda Čuk »pogrunta« kaj hočete reči. — *Vrhpolje:* Brez pardona v koš. — *Lig:* In v koš. — *Sužid:* Sama »žlajfarija« bi nam list preparala. Zato bodi sveta parola — v koš. — *Klanec:* Kar organistu to povejte, pa boste videli, da Vam bo drugači zaogljjal, kakor naš koš. — *Klanec P.:* »Glijha vkup ätrihal« *Medana:* V koš. — *Trst Mojzes Luzzato:* Da zajce ne zna bobnati vemo; feqa pa nismo vedli do sedaj, da se dobi še kaka duša, ki misli, da je Čuk kulturni list, Mladika, Zvon, Slovenka i. d. pa humoristični spakodranci. — *Temljine:* Take stvari so doma morda zelo zabavne, za Čuka pa niso; on se tudi boji čikov. — Isto tudi glede debelega denarja, ki ga tudi Čuk nima.

Egiptovski profesor GRAPLOLOGJE

pove značaj, preteklost in prihodnost. V par dnevah prične delovati s svojimi izkušnjami v Gorici

Via Rastello 41.

Izredna prilika!

PRODAM po zelo ugodni ceni stelaže za trgovino, ali blagajno Wertheim, eno sobno in eno gostilniško Kredenco.

Idrija Helena Lapanje

Restavracija Central

v. Gorici, Corso Olus, Verdi 32.

Zbirališče meščanov in deželanov.

Za obilen obisk se priporoča

JOSIPINA PODOORNİK,
restavraterka.

Staroznana klobučarna

Ivan Pich-Dedič

Gorica, Raštel št. 13

Bogata izbira moških klobukov. — Popravlja, opere in obnavlja klobuke.

Na debelo!

Na drobno!

Narodna knjigarna

v GORICI, ulica Carducci 7.

Knjige Narodne knjigarne Goriška se prodajajo v sledečih krajih, katere toplo priporočamo:

Bovec: IZIDOR OSTAN, veletrgovec.

Kobarid: FRANC STRES, veletrgovec.

Tolmin: IVAN SIMSIČ, trgovec.

DORDOLO, knjigarna in papirnice poleg pošte.

Kanal: ŠTEFAN RAVNIK, trgovec.

Čirkno: JENEJ STRAVS, trgovec in župan.

Idrija: VAL. LAPAJNE, veletrgovina.

CINIBURK, trgovina in knjigoveznica.

Ajdovičina: IVO KOBAL, papirnica in knjigarna.

Vipava: MARIJA FERJANČIČ, veletrgovina.

Trnovo (pri Bistrici): J. BRINŠEK, trgovina.

— Sl. občinstvu uljudno naznanjati da se je zopet otvorila —
bivša gostilna

MIHA MALTA, Via S. Chiara št. 15

Točim pristno brislatovino ter izvršiti kraški taron. Izborna kuharstvo postrežbo z gostimi in mrazimi jedili vsaki čas. — Na razpologo je tudi piv za konje.

Za obilen obisk se priporoča lastnik

Ivan Butkovič.

Znana slovenska tvrdka JOSIP KERŠEVANI

mehanik, puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popraviljavnica
Stolni trg št. 5.

Mobilije domači in inozemski izdelki.

NAJNOVEJSI VZORCI.

STALNO DOHAJANJE.

O. BERNT,

Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 21. Telefon št. 66.
Poročne in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljniki, o-mare in ograje za predsobe; sprejemnice, garniture »Clubs« in navadne, mobilije za urade v amerikanškem slogu in navadne, stolice in naslonjači v veliki izbiri, mizice, popolne pisarne, vozički za otroke, divani, žimnice, vzmeti (bušte) itd.

Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.

POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE.

Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno in prvovrstno napravljeno blago.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v bišji gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

— Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

— Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevni cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50.

Brzojavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavnica 5 HS kron

Rezerva 5 HS kron

80 milijonov

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Meškovič, Celje, Maribor, Novi Sad, Ptuj, Sarajovo, Split, Trst

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo splih.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2 do 12 h od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.

Franc Prinzig - Gorica

na Katerinjevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz čementa, iz umetnega kamena, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.